

Medlemmers Stilling til hinanden, dels i Udvalget, dels andet Sted, denne Sag vedrørende.

Det er under denne Sags Behandling baade tidligere og i Dag blevet fremhævet, at naar man vilde løse Spørgsmaalet ved det foreliggende Lovforslag, vilde man gribe ind i Kommissionens Arbejde. Berettigelsen af denne Paastand — for det er ikke andet end en Paastand — kan jeg ikke anerkende, og det kan jeg saa meget mindre, som Sagen har været forelagt Kommissionen selv, og denne ikke har udtalt noget saadant. Det synes mig, at enhver uheldet Læser af Kommissionens Erklæring eller Svar, hvad man vil kalde det, maa sige, at Kommissionen omhyggeligt har undgaaet at udtale sig hverken for eller imod den Sag. Og naar man ved, hvorledes Kommissionen er sammensat, vil man ogsaa kunne forstaa, at et saadant Svar ikke havde kunnet vinde Tilslutning fra alle Sider, medmindre det var Meningen, at der ikke skulde udtales noget for eller imod Kommissionen har ikke sagt noget mod Sagen, Kommissionen har ikke sagt noget mod Sagens Gennemførelse. Kommissionen har sagt, at Answeret for denne Sags Gennemførelse maatte paaligge Regeringen og Rigsdagen. Det er det, Kommissionen har sagt, og saa har den sagt, at en Løsning af disse Spørgsmaal i sin Helhed kun kunde fremkomme fra Kommissionen sammen med de øvrige Indstillinger.

Nu er det sagt her under Forhandlingen: Ja, men at gennemføre en saadan midlertidig Lønningsforbedring, medens en Kommission arbejder, det er noget hidtil uhørt og ukendt. Dette tror jeg ikke, man har Ret i. Jeg mindes, at vi en Gang havde en Jernbanekommission siddende, og jeg mindes ogsaa, hvorledes vi da gennemførte en midlertidig Lønningslov, som netop medtog alle de daarligt lønnede Funktionærers Lønninger, de Lønninger, som vare under 1,500 Kr. Jeg mindes, hvorledes vi i den Anledning førte adskillig Strid her paa Rigsdagen, og hvorledes Rigsdagen endelig endes om at gennemføre en saadan midlertidig Lønningsforbedring. Nej, det er højst rimeligt, at man netop tager en midlertidig Lønningsforbedring, indtil man kan komme til Helheden, efter at Kommissionen har afgivet sin Betænkning. Det vilde være højst urimeligt, om de, der ere slet og daarligt lønnede, skulde afvente det Tidspunkt, da Kommissionen har afgivet sin Betænkning, og Rigsdagen endelig blev

færdig til at ordne hele Lønningsspørgsmaalet. Det vilde være at ramme de smaa, og det have vi tidligere navnlig i dette Ting været enige om, at det vilde vi nødtigt være med til.

Denne Sag gaar jo i Virkeligheden kun ud paa at øve Retfærdighed paa fire forskellige Punkter. Efter at vi have gennemført Lønningsloven for Underofficerer — en Lønningslov, som vi alle vare enige om at gennemføre, fordi vi indsaa, at de daværende Lønninger vare for smaa, og indsaa Nødvendigheden af at lave et godt Underofficerskorps, og det have vi hele Tiden været enige om, at i Underofficerskorpsen findes der mange brave og dygtige Folk, og at det var deres Tal, det gjaldt om at forøge, medens det tillige gjaldt om at faa de uheldige Elementer udskilte — viste det sig, at der var et Par Punkter, hvor der opstod uheldige Forhold paa Grund af, at Lønningerne ikke ogsaa der vare bragte i Overensstemmelse med de ny Lønninger for Underofficererne.

Dette gælder Officianternes Lønninger og Intendanturkorpsets Lønninger. Der er i Lovgivningen, nemlig i Hærlovens § 146, udtrykkelig givet Forsvarsministeren et Paabud om at besætte Officiantpladser med veltjente og dertil duelige Underofficerer. Det har været Lovgivningsmagtens Hensigt, at dygtige, veltjente Underofficerer, som vare egnede til disse Pladser, skulde have dem. Naar Forsvarsministeren skal udføre Lovgivningen, saaledes som det er tilsigtet, at den skal udføres, maa han sørge for at faa saadanne Underofficerer ind i disse Pladser. Men nu ere Lønningerne saaledes, at en Underofficer ved at tage en saadan Plads, som vel er en anset Plads, faar mindre i Løn, end han før havde, og at det er et umuligt Avancement, tror jeg alle ville være enige om. Her er Tale om hæderlige og dygtige Folk, og her er Tale om smaa Lønninger. Er det da ikke rimeligt, at man, for at bringe Overensstemmelse i Lovgivningen, hæver Lønningen for disse Mænd, saa de ogsaa kunne tage den Plads, Lovgivningen har ment, de skulde have? Det undrer mig lidt, at der virkelig for Alvor kan gøres Modstand mod den Betragtning. Hvad Intendanturen angaar, har man endnu senere, nemlig ved Loven af 1897, saa vidt jeg husker, bestemt her fra Folketingets Side hævdet, at der skulde være Adgang for Korpsets Underofficerer til at blive Intendant, Overintendant m. v. Men efter at vi have forbedret Underofficerernes